

ВЪ АФРИКАНСКАТА ГОРА

(Впечатления на един пътешественик)

Най-после настъпа многоочакваният момент, когато аз трябваше да взема своя пост: предстояше ми да живея едно впечатление от ежедневния живот на зебрите от гората. Още вечерта аз си избрах подходящо място — една великолепно сгъната полянка, засвоена от дървета, едно чудно катче, което ноститъ биха нарекли „въшбона поляна“. Там поляна бѣ покрита дѣлата съ зеленъ трясина, а въ срдцата ѣ имаше малка локва, образувана от наскоро валилнитъ дъждъ. Горещъ отъ изгаряне, аз отидохъ въ края на поляната и се облягахъ на едно дебело дърво.

Първитъ джун на изгрънането слънце се проявиха между клонитъ на дърветата и върху листата блестяха чудно красиви безбройнитъ дъждовни капки. Въ това време аз дочуехъ викове на едно стадо маймуни, които бѣха прекарали нощта върху дърветата, отгъртъкъ поляната. Най-напредъ се обляга полата на стадото (винаги едно стадо маймуни има водачъ), който вика на своиъ последнитъ синъ „Уа! уа!“ и веднага отъ всички страни се показваха маймуни.

Гледката бѣ великолепна. Тѣмъ интересни

животни низскочиха виедѣжъ виежду листата, закрѣпата се по клонитъ, горѣта се едно друго чакъ до върховетъ на дърветата и непроструно издѣваха писания звукъ.

Наблюдавахъ какъ нѣкои се задръжа съ свѣтавична бързина отъ клонитъ на клонитъ безъ да се сприватъ ни най-малко, че една внимателна стѣнка или несполучливъ синъ — и тѣ бѣха сметнатъ въ боднатъ надолу. Често полата подкачане високо, спускаше дага въ въздуха и се залавяше за нѣкои клонитъ, опитвахъ съ глава надолу. Така той се донѣкѣе известно време, после пакъ се мѣташе нагоре и колкотовае своето „уа“, което бѣ знакъ всички маймуни отъ стадото да викатъ. Гората ехтѣше. Маймунитъ вграста.

Следъ като се нагряна добре, тѣ се прѣспана по всички страни, катѣрѣха се во дърветата и съ особена внимателностъ кѣсана полата, чистѣха ги и ги оглеждаха, и то съ такава любовъ, свикалъ единични синѣтъкъ на тѣлото смѣстувание бѣ „да влѣтъ за да живѣятъ“. И неможеше она, който наблюдаваше тѣя сцена, да не се возита високо, вина това не е проявление на една интелигентностъ, нито това, което наричаме душа у човѣка, не се вижда и тукъ, при маймунитъ? Ова, който ги наблюдава дълго, ще открие и у тѣхъ чувства, мысли и синѣтъкъ, и то синѣтъкъ чѣсто, нѣкѣто истѣнъ звукъ има опредѣлено значение и синѣтъкъ. Например, при приближаване на нѣкаква опасностъ, тѣ висушатъ брѣтъкъ вика! „тѣкъ! грорр!“, въ който се чувстватъ заплицване. Винаги всички маймуни излизатъ подъ листата и се спотайватъ неподвижно. Дори и най-остро то оно съ малка може да ги разликъ.

Докато се забавлявахъ да наблюдавамъ маймунитъ, виедѣжъ на поляната се показа единъ донѣкъ биволъ. Той се сорѣ за момента, синѣтъкъ да се ослуша и разгледа наоколо. Въ цѣлѣта му фигура имаше нѣкоя мощно и величествено, а въ наведената му глава се четеше сила и жестокостъ. Той дигна глава, подуши съ широкитъ си ноздрѣ въздуха, което показваше, че е прекусилъ нѣкаква опасностъ. И наистина, въ тоя моментъ отъ клонитъ гората подукаше вѣтеръ, който ме изведе. Биволъ изгрѣтъкъ силно, наведъ глава низко до земята, подскочи, мушна се въ хрусталакъ и